

som det foreligger. Vil man have nogen Plan, saa kan man vistnok ogsaa danne sig en vis Idé om, hvorledes det i store Træk skal være, men give det i Lovform og en Gang for alle sige, hvilke Anlæg der skal fremmes, det tror jeg ikke er heldigt; man kan ikke gjøre Andet end at klare sine Tanker og se, hvilke Anlæg der i en nærmere eller fjærnere Fremtid kan være Tale om at gjennemføre, og saa foretæst overlade til Fremtiden, hvorledes Sagen nærmere vil komme til at stille sig. Jeg tror ikke heller, man hidtil har gjort Andet, og jeg vil spørge det ærede Medlem, om han virkelig tror, at vi ved at lægge samtlige Jernbanepplaner op paa Bordet paa en Gang vil komme til et heldigere Resultat. Der er gjort et tilnærmelsesvist Forsøg derpaa i de sidste Dage; nu faae vi se, om det betyder, at man fremmer Sagen, eller om det maaske ikke snarere betyder, at man hæmmer den. Det er naturligvis Noget, som jeg i dette Dieblik ikke kan have en bestemt Mening om. — Jeg tror at kunne tilraade det høie Thing at vedtage Forslaget saaledes som det foreligger her. Af de stillede Vædringsforslag kan jeg som sagt kun ønske at tiltræde det, der staar under Nr. 5, forudsat at man tillige vil vedtage det Underædringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille til Vædringsforslaget. Hvis Udvalget endnu skulde have Tvivl om Betydningen af mit Underædringsforslag, saa kunne de jo godt undersøge det nærmere inden næste Behandling.

Formanden: Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Schlegel) har Ordet.

Schlegel: Hvis Forhandlingerne af den Grund, at jeg tager Ordet, ikke kunne sluttet i Dag, vil jeg frasælbe Ordet.

Formanden: Vi ville alligevel ikke kunne slutte i Dag, det kan jeg forudsæ, saa vi kunne godt høre det ærede Medlem.

Schlegel: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg vil fremsøre om et Punkt, der har været under Forhandling her i Dag, nemlig Spørgsmaalet angaaende Tilskudet fra Kommunerne til Banen. Det er et Spørgsmaal, som forekommer mig at være af en saa stor Vigtighed og Betydning, at Spørgsmaalet om selve Banen for mig er forsvindende i Sammenligning med det. Det forekommer mig, at det er Noget, vi alle kunne være enige om, at naar en Bane anlægges af Staten for den gjennemgaaende Trafiks Skyld og ikke af Hensyn til de forskjellige Egnes lokale Interesser, kan det ikke

paalægges Kommunerne at bidrage til Anlægget. Vi have aldrig paalagt Kommunerne at yde Bidrag paa anden Maade end som frivillige Bidrag, saa at naar Kommunerne sige nei til Fordringer, om at bidrage til saadanne Anlæg, kunne de selvfølgelig ikke faae dem. En saadan Bane som er vigtig og nødvendig for Statsbanernes Drift og for Statens Skyld i det Hele taget, kan man ikke undlade at anlægge, fordi Kommunen nægter at give Bidrag dertil. Det synes altsaa at maatte være Hovedspørgsmaalet. Naar en Bane har en saadan almindelig Betydning, skal man uden Hensyn til dens Rentabilitet intet Bidrag forlange og kan intet Bidrag forlange af Kommunen, men har den lokal Betydning, er det af største Nødvendighed, for at man ikke skal komme i aldeles uoverskuelige Vanfælgeligheder, at der ydes Bidrag af Kommunerne, thi ellers ville vi blive oversvømmet af lokale Baner, og det vilde komme dertil, at enhver Repræsentant vilde forlange en Bane for sin Egn, slutte Kompromis for sin Bane og atter love de Andre en saadan, men det vilde være til Delæggelse for Landet i finansiell Henseende, og naar vi tale om den Udgift, der vilde medgaa til Kjøbenhavns Befæstning, vilde det være rent forsvindende i Sammenligning med, hvad den Sort lokale, for det Almenes Interesser saa at sige betydningsløse Baner, ville koste. Det vilde aldeles ikke afhjælpes ved det Forslag, som det ærede Medlem fra Vestjylland (Th. Nielsen) fremhævede, at der skulde lægges en almindelig Plan for, hvilke Baner, der skulde anlægges, for paa den Maade at komme til et Resultat, thi det er klart, at en saadan almindelig Plan, vilde være aldeles uden Betydning for den lovgivende Magt. Den kan ikke i nogenjombelst Henseende være bunden til at rette sig derefter, den kan Aaret efter eller Dagen efter tage nogle Baner ud af Planen og sætte andre ind deri, det beror paa dem selv. Derved kommer man altsaa ikke ud af Vanfælgelighederne. Naar der derimod forlanges et Tilskud fra vedkommende Egn, saa er det det stærkeste Baand paa Vedkommende til ikke at komme med urimelige Forlangender, og jeg skal fremhæve, at det i saa Henseende forekommer mig, at Regjeringen ikke har været heldig med den Betragtning, den har lagt til Grund med Hensyn til det Tilskud, der skal ydes. Den har sagt: Under almindelige Omstændigheder forlange vi af Kommunen $\frac{1}{3}$ af, hvad Banelegemet koster. Det kan være rigtigt, det er der Mening i, men saa siger man: Naar vi gaa igjennem en Egn, der er fattig,